

* * *

Вечір в очі дивився й мовчав...
Я мовчала. А що говорити?
Вся душа, як земля, перерита,
Серце марно шукає причал.

Там, де вчора ще квітли сади,
Зяють вирви, руїни, могили...
Злобні орки ненависть збудили –
І розквітло пагіння біди.

Демон смерті блукає між трав.
Всепощення вже годі й шукати –
Кожним нервом жадаю відплати...
Під обвугленим комином хати
Вечір в очі дивився... й мовчав.

* * *

Вливаюся молитвою у вись.
Звучить захмар'я відгомоном дзвонів,
І квітне мудрість в сонця на долоні,
Малим зерням посіяна колись.
На порох дні стирає дикий млин.
Печуть думкам торішні грубі стерні.
Тривога гіркне, як старий полин.
Надії никнуть під розлогим терням.
Всевишній отче, в серці озовись,
Веди шляхами праведних законів.
Вливаюся молитвою у вись –
Гукає небо відгомоном дзвонів.

* * *

Хай кулі стануть хрущами
В липневий вечірній час,
Ракети лелеками стануть,
Повернуть дітей до нас...
Отих, що від бомб і «Градів»

В пожежах, в руїнах стін...
У чім вони винні, враже?
Шалені осколки мін
Не знають ціни людині,
Не мають своїх ідей.
Як підло – стріляти в спини,
Вбивати мирних людей.
Нехай захлинуться в злобі
Нікчемні людці в кремлі!
Хай змиє небо дощами
рашистів з лица Землі!

* * *

Лікую душу Львовом... Гомонять
Старі будинки про минуще й вічне,
З усіх усюд збираються на віче
Левиці й леви, щоб мене обнять.
Крилаті звірі крила віддають,
Гостинні – щедро діляться серцями.
«У світі легше жити з пазурами», –
Шепочуть злі і пазурі несуть.
Учуся жити знову і крізь біль
Я порадію лев'ячим обновам...
Коли болить, лікую душу Львовом,
Душею обіймаю вічний Львів.

* * *

На сторінці літа
кілька літер смутку
я давно шукала
квітку-незабудку
а земля манила
пуп'янками зливи
золоті кольчуги
одягали ниви
вишивали вишні